

Drabbande av en egensinnig krigare

Med *En stare i fickan* har nu **Ewa Fröling** fullbordat sin löst sammanfogade självbiografiska trilogi. Den röda tråden är att de sammantaget beskriver tre olika trauman, eller om man så vill, tre smärtpunkter ur ett liv.

Frölings debut som författare skedde med [Moder Liv](#) som skildrade hennes liv och tankar i skuggan av en allvarlig cancerdiagnos. Den följdes upp med [Att störa ett väsen](#) om vistelsen på en psykiatrisk klinik.

***En stare i fickan* har temat kärlek** och relationer. Kärlek som är komplicerad och som går hopplöst förlorad. En kärlek som nog bäst kan sammanfattas genom Povel Ramels klassiska; *underbart är kort – trist varar länge*. Här redogör Fröling nyktert och med kirurgisk precision för hur hon ständigt, gång efter annan, år efter år, hamnar i olika destruktiva kärleksrelationer med fysiskt våldsamma män. Män som förnedrar, hotar, slår, super, begår alla sorters övergrepp såväl fysiskt som psykiskt och som dessutom skamlöst parasiterar på henne ekonomiskt. Män som samtidigt hyllas och bärs upp av omgivningen.

Att jag blir losern och inte han som istället får medkänslan och sympatin.

Hans allierade vilka sätter honom i karantän

För att undkomma en galen käring.

Hon som inte e klok.

Vilket hans kvinnor syrra och bror och morsa nöjer sig med.

En familj som ser till att han skyddas i sin diagnos.

Varje gång hon blir utsatt inser hon alldeles för sent att hon återigen gått i exakt samma fälla, eller blivit gisslan hos ännu ett av alla "as" eller "grisar" och "svin" som hon

benämner de här männen.

Hennes drog stavas enligt Fröling som längtan. Längtan efter kärlek, passion, erotik. Men även efter äventyr. Den charmen och förälskelsen som hon först upplever visar sig snart i stället vara en giftampull som manipulerar och förvränger verkligheten och omintetgör hennes förmåga att tänka klart.

Sedan fick jag stryk.

Blev hotad.

Förlät.

Förstod.

Blev rädd och drog ner tröjan över blåmärken

Stora som blågröna öar.

—

Min arbetsplats gav mig eskort och sydde långärmat.

När jag skulle vara i bild.

Mängder av nattsvarta och dramatiska ögonblicksbilder virvlar förbi. Händelserna går i varandra och är svåra att skilja åt. Det blir som en skräckfilm om ett evighetslångt rus där berättarjaget gång på gång överträder alla sina gränser, släpper eller tappar kontrollen och förvandlas till ett viljelöst rö för vinden som låter sig föras dit slumpen och männen väljer att vara. Samtidigt är hon både nykter och glasklar när hon nu, backspegeln ser tillbaka och återger alla dessa osannolika infernoresor och inte sällan livsfarliga situationer som den så kallade "kärleken" leder henne in i.

Han väser i mitt skräckslagna öra.

Nu e du inte kaxi din lilla fitta.

Försöker hålla emot.

Tills en granne står i dörrhålet.

Han bara gapar.

Tack och lov!

Min föröväre släpper greppet.

Jag skäms.

Kanske för att jag gjorde ett så dåligt val.

Att inte hitta män som är rumsrena.

*Tänkte att det var längesedan och att jag skulle se mig för
När jag gick över gatan hädanefter som pappa sa.*

Hur hamnar hon i dessa destruktiva relationer? Vad är det som gör att hon hela tiden med dödsförakt går rakt in i elden? Söker upp faran? Finns det ett mönster? Vilka är varningsklockorna? Vilka spår lämnar dessa ödesdigra upplevelser efter sig?

På sitt oefterhärmliga sätt utforskar Fröling de här frågorna med sin alldeles egna brygd av skönlitterärt och poetiskt språk. Det är stramt och avskalat, pang på rödbetan. Hon är dessutom en metaforernas mästare. Svärtan och sorgen blandas hela tiden med en stor portion galghumor. Här finns ingenting onödigt, däremot allt nödvändigt. Hon pekar på hur könsmaktsordningen tagit sig uttryck i hennes privata liv genom männens olika härskartekniker som alla har haft som det yttersta syftet att utestänga, nedvärdera och förringa det som hon som kvinna är och det som hon gör. Men hon visar också utan ett uns av självömkan att hon bidragit till denna könsmaktsordning genom sitt omätliga behov av kärlek, omsorg och bekräftelse som i sin tur slugt och skoningslöst exploaterats av männen.

Det var jag. Min manipulerade idiot. Varför fattar jag allt senare när det är för sent.

Sammantaget är *En stare i fickan* en starkt drabbande berättelse skriven av en till synes ursinnig och ständigt kampvillig solitär som jag närmast skulle vilja ge epitetet radikalfeminist. Fröling är en egensinnig krigare som går sin egen väg, håller huvudet högt, vågar ta plats, vara obekvämt och utmana alla förväntade mönster. Det är alldeles omöjligt att värja sig från att bli både berörd och upprörd.

Heléne Nellvik

En stare i fickan

Ewa Fröling

Romanus & Selling, 2024

EN
STARE I
FICKAN
EWA
FRÖLING

ROMANUS & SELLING